

Василије Петровић - Његош

УТОРАК, 21. ФЕБРУАР 2012.

Митрополит Василије

Митрополит ВАСИЛИЈЕ, Господар Црне Горе (1750-1766)

Црна Гора

Симеону Немањи

Исмаилу

Историја о Црној Гори

Објавио Robori Budva у 02.11 Нема коментара:

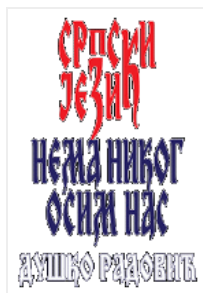
Препоручи ово на Google+

Црна Гора

Црна Гора

**Черна Гора од Котора, све до Бара и до Скадра.
Иван бегом оглашена, манастиром прослављена,
Теби пречиста дјевице, Мати Христова васех царице,
Црква била саграђена, Иванбегом насађена,
На сред земље, на Цетиње, епископом за стојање.
Черногорска дика превелика, Богородице крепка помошница,
Орла била њима даровала, то је царска арма и похвала,
Сада су му крила саломљена. То је црква царска разорена.
Ожидује да се сазидује, Московија да је покрасује,
Орлу перја да подрасту, цркви паки крила да подигну.**

(Цетињски летопис, лист 58, налази се у Манастиру цетињском)

Објавио Robori Budva у 02.03 Нема коментара:

Препоручи ово на Google+

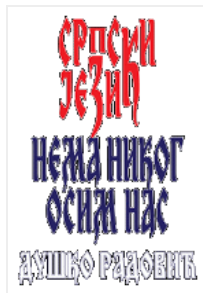
Симеону Немањи

Симеону Немањи

**Симеоне, свети Немања, многих отац свога имена,
Изредних насљедников изоставил, краљевством Србију прославил,
Многе цркве саградили, отечество своје просветили.**

Отечество наше Турки завладели многе наше цркве разорили.
 Сербски свети краљи вастаните, цару Христу молбу сатворите,
 Мухаметску вјеру изложите, от васего отачества иждените!
 Христијанском цару помогните, отечество наше обновите!
 Архијереји сербски не лезите, но всу ношт Бога молитe,
 Царство сербско паки ваставити, правдоју и благочастијем прославити!

(Цетињски летопис, лист 63)

Објавио Robori Budva у 02.01 Нема коментара:

Препоручи ово на Google+

Исмаилу

Исмаилу

О Исмаилу, доколе будеш царствовати,
 Константином градом обладати!
 Сабудут* се светих мужељ прорицанија,
 Абије** вазидут нате многаја вастанија,
 От царства те, христохулниче, низринути,
 Императорство христијанскоје баставити.
 Многи желе то да виде,
 Данил пророк јасно сије провиде!

(Летопис цетињски, лист 78)

* Остварити се, збити се

**Наједном, смјеста

*** Устанци

Објавио [Robori Budva](#) у 01.59 [Нема коментара:](#)

Препоручи ово на [Google+](#)

Историја о Црној Гори

ВЛАДИКА ВАСИЛИЈЕ ПЕТРОВИЋ ЊЕГОШ

ИСТОРИЈА О ЦРНОЈ ГОРИ

ЊЕГОВОЈ ВИСОКОЈ ГРОФОВСКОЈ

СВЈЕТЛОСТИ

ЊЕНОГ ЦАРСКОГ

ВЕЛИЧАНСТВА

САМОДРЖИЦЕ СВЕРУСКЕ

државноме

вицеканцелару

правом тајном савјетнику

носиоцу разних ордена

МИХАЈЛУ ИЛАРИОНОВИЧУ

ВОРОНЦОВУ

милостивоме моме господару

**НАЈСВЈЕТЛИЈИ ГРОФЕ,
МИЛОСТИВИ ГОСПОДАРУ,
МИХАЈЛУ ИЛАРИОНОВИЧУ**

Налазећи се на најпресвјетлијем ЊЕНОГ ЦАРСКОГ ВЕЛИЧАНСТВА двору, ја, смјерни пастир славеносрпскога црногорскога народа, очекујући премилостиво упућивање у своју отаџбину и своје духовноме стаду, усудих се да овај опис положаја и пређашњих владара земље наше црногорске, с прилогом светих царева српских и деспота, ко су они и откуда бјеху, усрдно понудим Вашој Високој Грофовској Свјетлости, као трудољубивом министру који се интересује за стране народе, о чему јасно свједочи Ваше раније обилажење туђих крајева; с тим да би се допао Вашој Високој Грофовској Свјетлости да се штампана како би с народом нашим црногорским и други славеносрпски народи имали најусрднију жељу према високославном Руском Царству. Имам част да ово кратко историјско дјело Вашој

Високој Грофовској Свјетлости уручим, што за добро најпокорније молим да примите, заувјек се предајем милости.

Ваше Високе Грофовске Свјетлости

милостивога господара

смјерни митрополит црногорски, скендеријски и приморски и трона српскога, егзарх

ВАСИЛИЈ ПЕТРОВИЋ 10. марта

1754. године,

у Москви

ПРЕДГОВОР

УЗ ОВУ ИСТОРИЈУ УКРАТКО

Као праведним божијим допуштењем, за учињене грјехове наше, Турци завладаше, мада не и у потпуности, српском земљом; а нарочито најмилостивији Бог би разљућен због убиства праведног младог цара Уроша. Послије тога почеше се појављивати извјесни не знам какви људи у Ћесарији и у другим земљама и проглашаваху се потомцима високих породица српских деспота и грофова, међу њима и неки Бошњак Ђорђе Бранковић, назвавши се српским деспотом, још се усуди и заповједником црногорским себе прогласити, за што је по заповијести цара Леополда заточен у Прагу, тамо је и преминуо, гдје је раније написао многе историје о Србљима, а нарочито хвалећи своју породицу, која је међу Србљима остала у великом презрењу и срамоти због издаје кнеза Лазара.

Послије тога и многи други поданици турски, а нарочито Бошњаци и Херцеговци по поријеклу, проглашаваху се племићима и куповаху за новац свједочанства од Рагузијана (Дубровчана), а новац од трговине добијаху. Послије тога Мавроурбин (Мавро Орбин) рагузински (дубровачки) архимандрит, написа историју о Словенима, у којој слави Рагузу (Дубровник) изнад осталих и казује да наводно славни Немањин род, царева српских, потиче из лоше породице попа Стефана од Пљеваља из Херцеговине.

Насупрот томе су многе старе историје, а особито оне које се и сада налазе у Атонској (Светој) гори у Хилендару (Хиландару), и С(р)бљији у лаври Студеници, у Дечанима, у српској Пећкој патријаршији, у црногорској Цетињској митрополији, које једнако казују да је Симеон Немања рођен од кнеза Беле Уроша, а тај Бела Урош потиче од породице Ликинија Мучитеља и сестре Константина Великог Теодоре. Овај Бела Урош живио је у Зети гдје је данас град Спуж и тамо је родио три сина, Давида, Константина и Стефана Немању, који је назван касније у монаштву Симеон.

Послије тога, 1737. године, Богић Вучковић из Херцеговине за новац купи свједочанство од Рагузијана да је Црногорац од породице Страцимирове и пође римском ћесару, огласивши да је он покренуо црногорске народе у помоћ ћесару и да је због тога сасвим себе упропастио, те су му Турци сва села узели, иако он није имао ништа осим себе. И поред тога ћесар га награди новцем и дарива му посјед, добру земљу у Мађарској, и тамо му се сада многи сељаци населише.

Из оваквог разлога неки Херцеговци и у Русији за заслуге народа црногорског стекоше награде и милости, чему не завидимо, него се чудимо како туђе заслуге у своју корист употребљавају. И због тога укратко дајем ову историју, исписану из многих горе поменутих српских историја које се налазе у наведеним манастирима, а које говоре о царевима српским и херцезима (војводама) црногорским; послије тога стварно пред царевима нашим само (саме) личности присуствоваху, а дијелом и ми својим очима видјесмо. Осим тога, и положај те земље, и који су народи у њој, и од којих су породица главни официри, укратко

изложих, особито да варалице посад не би могле на име честитих људи у државу долазити, и сваком својим

именом нека буде задовољан.

ИСТОРИЈА О ЦРНОЈ ГОРИ

Ова земља називаше се раније јединственим именованом Зета, а то име јој је дато по ријечи званој Зета, која извире на сјеверу наврх те земље Зете и тече према југу. Насупрот ње са

истока тече друга ријека Морача, између Црне Горе и Брђана, и улива се у ријеку Зету испод Вртограда, гдје се родио Диоклитијан (Диоклецијан) и гдје је саградио велики град, назвавши га по своме имену Диоклитија (Дукља) тада је овој земљи умјесто Зета дато име Диоклитијанска земља. Овај град је касније Симеон Немања разорио, о чему ће послје бити речено. Ове двије ријеке се спајају и низином тече ријека која се зове јединственим именом Морача, тече право према југу и улива се у језеро које се простире од Зетскога поља до самог ушћа ријеке Бојане, која тече од језера ка западу у Адријатско (Јадранско) море. У том језеру има неколико острва, а на сваком острву има манастир који саградише зетски и црногорски херцеги (војводе.) Окренувши се према Бојани, са десне стране тога језера је плодна земља, по имену Шестанска крајина, сјеверно од Крајине је провинција Црмница, богата свакојаким плодовима, одсвуда извори воде поље напајају; тамо је жито и вино најбоље врсте. Западно од Црмнице је Приморска земља, гдје рађају свакојаки плодови. а нарочито уље и вино, два среза Спич и Шушен (Шушањ), и провинција Паштројевићи. Од Паштројевића, западно од Катунске провинције налази се срез Махине; тамо је предивни манастирски дворца митрополита црногорског и поље засађено свакојаким плодовима и виноградима, гдје рађа добро вино. Западно од Махина је провинција Грбаљ, поље и брегови богати вином и житом и уљем. Сјеверно од Грбља је полуострво и на њему три среза, Луштица, Кртоле и Љешевићи; одатле источно је Солијецко (Солиоско) поље, гдје су црногорски херцеги (војводе) добијали со; тамо је био славни манастир архистратига Михаила, који сагради Стефан Други, цар српски, син Симеона Немање. У том манастиру људи римскога закона из града Котора отровом смртоносним на вечери убише 72 монаха 1443. године, пошто Србљи послје изгубише битку од Турака на пољу Косову (послје 63 године). Град Котор су Црногорци раније били прикључили себи и у њему поставили 70 кућа племићких породица; у њему цареви српски многе цркве саградише и своје дворе, а највише Силни Стефан; а послје, 1443. године, град је предат под млетачку заштиту. Од Солила је срез Његош, у коме је и град Његош, гдје живе главна господа официри црногорски, породице Петровићи, Радоњићи и Богдановићи. Од Његоша јужно је планина Ловћен, пријатно и високо мјесто гдје су раније преко љета живјели црногорски херцеги; тамо су љековити извори, а сада и митрополитов манастирски дворца. Од тога мјеста теку воде и ријеке у приморје грбаљско. С друге стране, сјеверно од Његоша, многи су срезови: Теклићи (Ћеклићи), Бљелице, славни Озринић, Цуце, Ораховац и провинција Грахово, Дврсно и Кривошије и Трешњево, а ову провинцију Црногорци ослободише од Турака 1711. године. Источно од Његоша је Цетиње, митрополитова резиденција, од Цетиња још источније је Ријечка провинција и град Ријечка

(Ријека), тим именом назван по ријечи која одатле извире и тече право у горе речено језеро, и овај град Црногорци ослободише од Турака и с њим цијелу Жупу 1711. године. Од Жупе према љетном истоку (сјевероистоку) простире се Љешанска провинција до прије поменуте ријеке Мораче. Од те провинције сјеверно, а од Катунске провинције према љетном истоку, налази се провинција Пљешивачка до саме ријеке Зете од истока; тамо је митрополитов брод (газ), гдје се лове изврсне рибе пастрве, таквих нигдје не видјесмо. Источно, с друге стране ријеке Зете, налази се провинција Бјелопавлићи. (Бјелопавлићи). Сјеверно одатле је планина звана Острог; по врху тога Острога постављена је давно камена линија, која дијели Црну Гору и Херцеговину од Острога са сјеверне стране до на врх Голије. Јужно од Острога је провинција Бјелопавлићи а источно од Бјелопавлића је провинција Пипери, источно од Пипера су Ровчани; ту тече ријека Морача, која се улива у ријеку Зету, а одатле у поменуто језеро. С друге стране ријеке Мораче, од Пипера према зимском истоку (југоистоку), налази се срез Братоножићи, с лијеве стране провинција Васојевићи, а на десној страни провинција Кучи, провинција Клименте, Кастрати, Тузи, Шкријељи, Груде; ове провинције и срезови овдје поменути сви су слободни народи, сви су нашег источног православља, осим Климената и Кастрата, који су католици. У овој земљи живјела су некада славна господа: Бела Урош, који роди Симеона Немању, а тај Симеон прије замонашења био је Стефан, оснивач српског царства, срећно владаше 46 година; исти разори град Диоклитију, да у њему не живе хришћани, као што се види и до данашњег дана, и остави царство сину Стефану Другом. Завидећи му, брат кнез Вукан

отпоче рат против цара и брата. У то вријеме њихов брат свети Сава из Атонске горе донесе мошти родитеља њиховог светог Симеона Немање, а помири Вукана с царем Стефаном, и од тога времена је кнез Вукан живио у Зети; од ове породице потичу зетски и црногорски херцеги. Тамо у Зети је и свети Сава поставио првог архијереја Илариона Шишојевића године 6723 (прим. - по старом рачунању времена од почетне 5508. п. н. е.). Није могуће описати миомирисни ваздух ове земље, прелијепе воде, прије поменуте ријеке и друге мање ријеке које утачу у поменуто језеро, тамо има мноштво разних изврских риба које се соли, суше и развозе у Венецију, у Пуљу и Делматију (Далмацију); тамо су своје вријеме много пута зими српски цареви извољели живјети. Одатле се Стефан Пети с овим народом зацари и брата од друге мајке, који не хтједе живјети с њим заједно, него му пријеђаше ратом, уби, а његова војска се предаде Стефану. Одатле Стефан Шести, силни цар, (нај) више с овим народом, многе земље освоји: Бугарску, Грчку, Славонију и Хрватску, дио Мађарске и сву Истру; Венеција и Напуљ били су под његовом заштитом. Код њега бијаше Вукан Мрњавчић (Вукашин Мрњавчевић); од нације бугарске кнез, кога је цар Стефан веома волио. Осјетивши да ће умријети, цар круниса семдогодишњег дјечака цара Уроша и управу над царством младог цара Уроша предаде кнезу Вукану. Послије тога умрије цар Стефан Силни, а царством поче управљати Вукан, који, видећи себе на високој власти, поче помишљати и о самој царској власти, ако убије младога Уроша. Ласкајући му, заведе га у Косовску шуму и својом га руком уби и глас пренесе да цар Урош побјеже у Атонску гору. Те исте године изиђоше Турци на Калипоље (Галипоље) а на њих у бој пођоше кнез Вукан с братом Гојком, друге војводе и одабране српске војске 60 хиљада. Турци чуше за српску војску која се улогорила у Македонији на ријечи Марици. Кад виђеше, варвари у великом страху бијаху и послаше своје изасланике кнезу Вукану да траже мир, пристајући и да плате данак, али кнез Вукан, праведним божијим гњевом због убиства цара Уроша обезумљен, не пристајаше на мир, а војску водити не умијаше; стајали су без стража у забавама и пијанству, а коњи су сами пасли на пољима. Турски изасланици све казаше своме цару Аркану (Оркану), који изненада по ноћи на Србље удари: кнеза Вука с породицом убише, и изгибе много српске војске, због чега син му Марко побјеже турском цару, а Србљи поставише кнеза Лазара себи за господара. На овом избору била је сва српска господа, осим зетског и црногорског херцега, који је у то вријеме био Баоша син Страцимиров, а војводство је примио послије Јована Првог херцега, који је пак потицао из породице кнеза Вукана, сина Симеона Немање, и звао се Јован Први Црнојевић. Сумња се да је он умро од смртоносног отрова кнеза Вукана Мрњавчића; оставио је младог сина Стефана од три године. И тада Баоша би зетски херцег, али не хтједе заједно са царевим убицом кнезом Вуканом ступити у бој против Турака, а мало гдје Србљи битку добише без Црногораца и Брђана. Баоша не хтједе признати кнеза Лазара за великог господара Србаља и самодршца, па због тога кнез Лазар три пута ратоваше против Баоше, али сва три пута од Баоше би побијеђен. Напосљетку Баоша, као човјек млад, у рату непобијеђен би побијеђен од младе дјевојке, дивне Марије, ћерке кнеза Лазара, којом се ожени и признаде покровитељство кнеза Лазара. Али варвари Турци од Грка узеше Андрејанопољ (Једрене) и закључише мир, и почеше ковати планове како би што прије српску државу освојили и оне храбре народе себи покорили. Потом турски цар Мурат Први поче од Азије сакупљати велику војску и крену право на српску земљу. Самодржац српски кнез Лазар није се томе надао те посла изасланике да моле за мир, али Мурат не хтједе ни да чује о миру. Кнез Лазар поче одмах да сакупља војску, да прије изађе пред цара Мурата на поље Косово. С јужне стране бијаше турска војска, са сјеверне стране српска војска стајаше против турске као ријека против великога мора. Српску војску је предводио славни војвода Милош Обиљевић зет кнеза Лазара; а босанску коњицу водио је други зет кнеза Лазара, војвода Вукан Бранковић, варалица који се договори с царем Муратом и обећа му да ће издати кнеза Лазара, но се бојао од војводе Милоша Обиљевића, кога је непрестано клеветао, али му праведни господар кнез Лазар није хтио вјеровати, очекујући херцега зетскога господина Баошу, који још није стигао него сакупља војску и креће према кнезу Лазару. Тада кнезу Лазару жао бијаше што Вук Бранковић непрестано клеветаше Милоша. Позива своје војводе на вечеру да се провеселе с њиме заједно. Сједају господа око софре: Вук Бранковић, с лијеве, а старац Вратко Богдановић с десне стране кнеза Лазара, војвода

Милош у дну софре наспрам кнеза Лазара, с десне и с лијеве стране двије војводе, Милош Топличанин и Иван Косанчић, и тада рече невјерни Вук Бранковић: "Погледај, велики господару, кнеже Лазаре, она тројица говоре о твојој злу, како ће те погубити на пољу Косову". У тај час кнез Лазар држаше у десници чашу пуну вина, али не мога пити ништа, јер га сузе облише, ни прозборити не мога, једва сљедећу ријеч изговори: "Још никад у српском народу невјерства није бивало своме господару, а сада чујем да је нова невјера смишљена од мога зета војводе Милоша Обиљевића, коме сам повјерио сву моју војску, још је са собом наговорио моје двије вјерне војводе, Милоша Топличанина и Ивана Косанчића. Здрав си, зете Милошу, вино попиј, а пехар ти на дар!" Милош устаде и кнезу се смјерно поклати, говорећи: "Милостиви господару, ја сам (ти) вјеран, тако ми Бог помогао против цара Мурата, кога ћу сјутра убити и цијеломе свијету показати своју вјерност, а сву војску предајем теби, милостивоме господару, али чувај се, господару мој, невјере Вукана Бранковића, који тебе лаже, а нас клевете. Поћи ћу рано, цара Мурата ћу убити, а послје тога не знам шта ће бити". У тај час иза софре изађе и с њим обје војводе, Милош Топличанин и Иван Косанчић, и рано узјахаше на добре коње, одјурише према турском логору. Страже турске казаше цару Мурату, и овај мишљаше да они иду да се потурче, и веома се обрадова Милошу Обиљевићу, као главном војсковођи кнеза Лазара. Милош Обиљевић уђе сам под шатор и цар му рече: "Добро дошао, Милошу, имаћеш код мене доста сваке милости!" Милош рече: "Имам доста сваке милости у господара мога, славног кнеза Лазара!" И у тај час цару Мурату прободу мачем срце и овај паде наузнак мртв. Још Милош ту уби главнога (великога) везира и царева благајника. Обиљевић Милош као муња из шатора изађе, појаха коња и двојици другова рече: "Пут треба мачем пробити!" Турци повикаше: "Милош уби цара!" На њих многи Турци нападаше, три војводе без милости многе Турке побеше, брзо се из логора турског хтједоше назад пробити и кнезу Лазару јавити да је турски цар Мурат убијен; У том часу Турци обојицу војвода убише, Топличанина и Косанчића. Видећи да су му другови погинули, Обиљевић опет полетје у бој и опет много Турака уби. Турци око њега пободоше у земљу копља, окренувши врхове нагоре, те се Обиљевића коњ набодо на копља. Војвода Милош се својим копљем трипут подуприје, скочи први пут око 20 корака, други пут 25. трећи пут 40 корака, о чему и до данас на пољу Косову знаци останах. Милошу се сломи копље, и окуму га мноштво Турака, ухватише га жива и одведоше цареву сину Бојазиту Првом; Бојазит се осоколи и тада са свом војском крену према српском логору. Кнез Лазар је сам командовао војском, а издајник Вук Бранковић из логора српског побјеже на страну и далеко одведе 12 хиљада Босанаца одличне коњице. Кнез Лазар рече: "Ко љуби Христа и жели милост божију нека иде са мном да пролијемо крв за вјеру и цркву, за отаџбину и славу; ко ли неће милости божије, нека иде за проклетим Вуканом Бранковићем!" И другог сата дана почеше бој и до поднева Србљи веома много Турке убијаху и шест паша са свом (војском) побеше. И да издајник не утече са 12 хиљада коњаника, могаху тог дана сву силу турску побити. А послје поднева почеше се Србљи умањивати. Тога дана погибе сва српска господа пред очима свог господара кнеза Лазара који, приликом замјене заморених коња, од Турака жив би ухваћен, са мноштвом властеле, и по наређењу Муратова сина Бојазита (Бајазита) свима главе посјекоше, прво кнезу Лазару, а послје Милошу Обиљевићу. И тако се умањи српско царство, које је свом свијету цвјетало двјеста и тридесет година. Основао га је Симеон Немања године 6663, и цароваше први Симеон, послје њега син му Стефан, по.слије Стефана син му Радосав, послје Радосава брат Владислав, послје Владислава син му Драгутин, послје Драгутина брат Миљутин (Милутин) , послје Миљутина син му Стефан, послје Стефана његов син Стефан Силни Шести а послје њега млади Урош (а кнеза Вукашина и убицу не спомињем), послје Уроша кнез Лазар. Сви су они праведно царовали, и Бог им је признао праведност, пошто се и до данас виде њихове свете и исцјељитељне мошти. Послје њих владаху деспоти српском земљом: Лазарев син Стефан, послје њега сестрић му Ђорђе (Ђурађ) Вуковић, који је кћи своју дао за Мурата Другог, зато су га Србљи мрзјели, послје њега један за другим синови његови Григорије (Гргур) Слијепи и Лазар Млади, а Стефан Слијепи је отишао у Црну Гору херцегу Ивану Црнојевићу, који га је оженио својом синовicom госпођом Анђелијом, која му роди два сина: архиепископа Максима (и) Јована деспота. А

послије њега посљедњи српски деспот био је Вук Огњени, син Григорија Слијепог, а тог деспота Вука у Босни, у граду Јајцу, убише његови кочијаша два брата Милорадовића, за шта су од Турака били награђени, а од хришћана проклет и прогнани (горе поменути двојицу браће Григорија и Стефана ослијепио је њихов зет турски цар Мурат Други), и с њиме се истражи онај славни деспотски род, остаде херцегство (војводство) црногорско. Баоша, којег прије спомену, трећи дан стиже на Косово послје оне битке, која би године 6897. од настанка свијета, а од рођења Христовог 1389, 15. дана мјесеца јуна. Баоша, у тузи великој што у бој није стигао, гњеван бијаше на издајника Вука Бранковића, којег је послје својом руком убио. Баоша је Зетом владао до зрелости сина Јована Црнојевића. Овај Јован се оженио Маријом, ћерком Јована Кастриота-Емације, кнеза од Менестра и Кастрије, која му је родила сина Стефана Црнојевића. Овај Стефан године 1421. поче да влада Зетом (и) Црном Гором. У томе Баоша премину. А те исте године и Стефан Црнојевић пође у Напуљ ради договора с напуљским краљем, и тамо проведе 2 године; у отаџбину се вратио 1423. Оженио се Војисавом, ћерком Ђорђа (Ђерђа) Кастриота, званог Скендербег, и заједно са Скендербегом 24 године војеваше против Турака, и у 63 битке до ногу Турке потукоше, како о томе каже историја о Скендербегу. Умрије херцег Стефан, послје њега владаше син му Иван Црнојевић с братом Ђорђем (Ђурђем), који у Зети на пољу Ђемовском изгуби битку године 1450. од турског цара Мехмеда Силнога, а у тој бити погинуо је Ђорђе Црнојевић, који је био ожењен Војисавом, ћерком кнеза Луке (Леке) Дукађина, те му је родила сина Стефана и горе поменути кћи Анђелију, удату за слијепог деспота Стефана. Херцег Иван Црнојевић оженио се Маријом, ћерком бана Стефана босанског, а тај Стефан је водио рат против свога зета Ивана Црнојевића, коме се не мога супротставити, и узео Иван Црнојевић испод Стефанове власти Рисан, Драчевицу, Конавле, Требиње (и) Попово под своју власт, у томе се и помирише. Родио је (два) сина, Ђорђа и Станишу, и јединицу кћи Ану, којом се оженио влашки господар Радул-бег. Први син Ивана Црнојевића, Ђорђе, оженио се ћерком млетачког дужда Муцинига (Моченига); другога сина, Станишу, дао је као таоца турском цару Мехмеду Другом ради очувања мира, али га је вјероломник Мохамед младога потурчио и назвао другим Скендербегом. Видећи како се шири турско царство, херцег Иван Црнојевић пренесе свој двор из Зете у Црну Гору, на поље Цетиње, а тамо постави и сагради предивну митрополитову резиденцију. У Венецији тада није било наше грчко-православне цркве и Млечићи дозволише Ивану Црнојевићу те (је) он сагради у име светог великомученика Ђорђа од Кападокије, коју и до данас Грци издржавају; још је и двор свој подигао у Венецији. Умро је у своме двору на Цетињу. Послје њега владао је син му Ђорђе (Ђурађ), који умрије без дјете. Послје њега владаше његов брат од стрица Стефан, син Ђорђа (Ђурђа) Црнојевића, који погибе од Турака у бици поменути 1450. године. А Стефан роди сина Јована Црнојевића, који владаше у Црној Гори послје смрти свога оца до године 1516. А затим је био млетачки племић, супруга му је била Катарина Орија, од њих је Ђорђе Црнојевић, млетачки племић. Он је имао три сина: Константина, Соломона и Илију. У Мађарској је преминуо млетачки племић Константин Црнојевић, супруга му је млетачка племкиња од Контарина, од њих је Јован Црнојевић, млетачки племић; супруга му је била млетачка племкиња Ореста Валериса, од њих је Виктор Црнојевић; супруга му је била Јелена Балба, млетачка племкиња, од њих је Јован Црнојевић, млетачки племић, 1621. био на гласу. У Црној Гори херцези Црнојевићи владаху до године 1516. Од те исте године умјесто херцега владају митрополити, и много пута помагаху Млечићима против Турака за вријеме рата на Кипру, Криту и Амореји (Мореји). Особито су Млечићи заузели Кастел-Нови (Херцер-Нови) уз помоћ Црногораца, који побише сву босанску и херцеговачку војску што је дошла у помоћ Кастел-Новом године 1687. Због тога је турска војска више пута ударала на Црну Гору, предвођена славним Сулејман-пашом од Албаније, и доста штете Црногорцима учини. А послје тога, 1699. године, јунаци из Албаније и из Херцеговине, који избјегоше из своје отаџбине, у бојевима вјерно службаху Млечићима, а по закључењу мира, умјесто награде, Млечићи их послаше на морско острво у Истри, гдје за једну годину с женама и дјецом сви помријеше од нездравог ваздуха. Послје тога, 1711, године онај велики господар чија је успомена вјечито достојна хвале, цар Петар Први, самодржац сверуски, чувши о славним и храбрим подвизима црногорског народа, изволио им је послати своје повеље, хвалећи

њихову вјерност и постојаност, подстичући у њима усрдност према хришћанској вјери да узму оружје у помоћ Његовом Величанству против варвара Турака. Овако је Велики Господар писао и другим хришћанским народима, и нико се не одважи да дигне оружје против Порте Отоманске, сем једини Црногорци, под вођством свог митрополита Данила Шћепчевића од Његуша Петровића. Он је заиста имао славне војсковође, а то су: први од Његуша његов рођен брат дук (војвода) Радуге Петровић, са својим синовцем сердаром Савом Петровићем, сердар Вук Радоњић, Вучета Радоњић, кнез Марко Богдановић, војвода и губернатор Вукота Вукашиновић, кнез Којица Николић, војвода Вук Мићуновић, кнез Станко Ковачевић, кнез Вукосав Ивановић, Вуксан Милић, кнез Петар Вучетић, војвода Никола Мартиновић, кнез Станоје Мартиновић, кнез Иван Вулетић, кнез Мартин Брајић, кнез Лука Махина, кнез Никола Побор, губернатор Никола Лазаревић, сердар Вук Мирковић, војвода Вук Раданов Паштровић, војвода Машан Бољевић, војвода Илија Дупила, кнез Никола Клисић, кнез Вук Булановић (Вулановић) кнез Михајло Ивановић, кнез Стефан Вуловић, војвода Вук Ђурашковић, кнез Вулиша Ражунатовић (Ражнатовић) , кнез Иван Љуботиња, кнез Вук Вујовић, Никола Свјетлоћа, војвода Бошко Стјепановић (Шћепановић) , Вук Радовић, кнез Пилета Радуловић, кнез Раде Гвозденовић, војвода Мијушко Пљешивчевић, војвода Јездимир Бјелопављић, војвода Ђетко Пилетић Пипер, војвода и губернатор Радоња Дрекаловић, војвода Милош Васојевић, војвода Милош Братоножић, војвода Ђон Стале Климент. Смјело и с великом вољом пођоше с оружјем у руци против Порте Отоманске и побјеђиваху варваре, због чега Порта по закључењу мира с Русијом одлучи да пошаље велику војску на Црну Гору под вођством сераскера Ахмет-паше, који са 60 хиљада турске војске нападе Црну Гору 1712. године, али је од Црногораца била потпуно разбијена. Послије ове побједи Отоманска Порта је одлучила да за своје добро од Црногораца тражи мир али они, пошто обећаше испунити високо допуштење Његовог Величанства цара Петра Великог и заповијести за то немаху, вјерност своју отказати (не) покушаше и мир непријатељима одбише. На то Отоманска Порта 1714. године посла више од 100 хиљада војске на Црну Гору, под вођством везира Думан-паше Ђупрелића (Нуман-паше Ђуприлића). Црногорци од својих савезника Срба, турских поданика, бјеху остављени, а поред тога Турцима заједно на Црногорце пођоше у рат Херцеговци, којима Турци никад не дозвољавају да носе оружје, осим кад иду у рат против Црне Горе. Везир Ђупрелић је храбрости лукаво претпоставио превару кроз разна обећања, кад су већ Црногорци примили вијест о закључењу мира с Турцима цара Петра Великог, чија је блажена и вјечито достојна хвале успомена, тако да су били вољни склопити мир, црногорски главари повјероваше његовом (везировом) закључењу, не бјеху на опрезу да (не) иду у турски логор, и њих људи ка броју нечасном невјером затвори у тамницу. Потом са свих страна изненада ударише на Црну Гору, која није очекивала напад, пети дио земље огњу и мачу предадоше, и много народа заробише, а горе поменуте главаре објесише. Затим, 1716. године, двије босанске и херцеговачке паше, Ченгићи, с бегом Љубовићем, с другим околним пашама и силном војском, нападоше Црногорце. Уз божију пак помоћ црногорским оружјем бијаху побијеђени и побијени, а паше с бегом Љубовићем и другим старешинама, људи, заробљени, те им свима главе посјекосе. Опет, 1717. и 1718. године, ратоваху против Албаније Млечићи, нападајући градове Интивери (Бар) и Ољцин (Улцињ), и замолише митрополита Данила Петровића за помоћ, те им он даде пет хиљада и пет стотина људи. Ови сачуваше топове и друго млетачко оружје од албанског паше, који с јаком војском нападе војску млетачку, али Црногорци Турке одбише и растјераше, што су Млечићи писмено, што и до данас постоји, посвједочили и захвалили митрополиту Данилу. А кад им није нужда, Млечићи заборавају прво (пређашње) добро које су им Црногорци учинили. Затим, 1727. године Ченгић Бећир-паша с великом војском нападе Црну Гору, али његова војска би до ногу потучена, а он се с малим бројем (војске) срећно бјежањем спасао, захваљујући брзини својих коња. Касније је погинуо од царске руске војске код Очакова. Затим, 1732. године, Топал Осман-паша, кога је султан Махомет (Мехмед) Пети поставио за беглербега чинит-девера, то јест за генералног инспектора Македоније, Албаније и Босне, по доласку у Албанију покуша да опроба срећу против народа црногорских и посла приличан број Македоњана (Македонаца), Албанеза (Албанаца) и Бошњака на Пиперску провинцију,

гдје их Пипери уз помоћ Куча све побише. Чудо се прича да су ови хришћани на почетку те битке видјели пред собом човјека на бијелом коњу, сличног великомученику Ђорђу, и он је први Турке устрашио, те сам Осман Топал-паша из тврђаве Подгорице побјеже у Албанију, а касније је погинуо у бици са Персијанцима. Опет, 1739. године. везир Ходаверди-паша Махмутбеговић са осам паша и многобројном војском удари на кућу војводе Дрекаловића, и 7 година ратоваше, послѣје је (турска војска) од наше војске била потучена, а старешине и 70 највиђенијих Турака, који се бјеху затворили у једној кули, живи су спаљени. Још је 1750. године турска војска, која се састојала од Бошњака и Херцеговаца, изненада ударила на границу црногорску, али је од малог броја наше војске била потучена. Уз ове побједи овога народа, не укључујући многе (друге) у разним ратним догађајима, само укратко поменућу срећу коју је Бог даривао њиховом оружју; и да се нијесу ови народи тако снажно оружјем бранили, засигурно би пали у ропство, као и остала Србија. Притом турски султан је око Црне Горе поставио сталну војску, дајући јој сваке године велике паре, и та војска никад Црногорцима не да спокојства ни мира. Нећу пропустити да овдје споменем још храбри народ који живи око нас, а који данас припада турској области, а раније је био под влашћу херцега зетских и црногорских: управо Мркојевић хас и Бијело Поље, исто тако и друге народе који наоколо живе и који су по природи ратнички, а налазе се до ријеке Дрине (Дрима), а та ријека Дрин (Дрим) дијели херцегство зетско и Албанију. Ни ови народи нијесу баш потпуно под турском влашћу, као што су други народи, што очигледно свједочи то да се некако и прошлих година (и) недавно дешавало међу тим народима да убију паше које султан одреди у губернијама (покрајинама), и то: 1741. године тробунчужног пашу Мехмудбеговића, 1748. године Јусуф-пашу Чаушагића, 1749. године Муфтар-пашу Чаушагића, двобунчужног, 1750. године Кајмак-пашу Махмудбеговића, двобунчужног, и његовог рођеног брата. Из овога се може видјети о овом народу, мада се сматра да је у турској области, колико је њихово јунаштво велико и (колико су) слободни, ничега се нијесу бојали да убију толике угледне и славне турске паше.

Потребно је знати и то колико је народ црногорски био од користи аустријском двору преко свога природног (народног) патријарха Арсенија Црногорца, који (се одазва) на милостиви писмени позив римског ћесара Леополда Првог, у коме, хвалећи славне и изабране народе албанске, њима и другим илирско-српским народима посла обећање пуно свакојаким задовољстава. Тада српски патријарх Арсеније Црногорац побјеже из турске области у своју отаџбину Црну Гору, а Црногорци га испратише кроз Босну до ћесарске војске према Дунаву. Тада се, године 1689, с патријархом Арсенијом одселило из турске области више од 80 хиљада породица српског народа у Мађарску, у ћесарску област, на повластице које је даровао патријарху Арсенију ћесар Леополд. Опет, 1737. године, пребјеже Брђанима српски патријарх Арсеније Јовановић из пећког града, патријаршијске резиденције (пошто га Турци хтједоше објесити), којег Кучи и Васојевићи испратише у ћесареву војску у град Нису (Ниш), а у повратку попалише и опљачкаше сву турску провинцију Бихор и кћери турске господе крстише и њима се оженише.

Исте године се и Бошњаци нађоше у крајњој невољи, са свих страна опкољени, а резерве хране не имаху; из Албаније (је) не дадоше довести Црногорци, једино Французи доведоше брашно бродовима у Рагузу (Дубровник), а од Рагузе караваном у Сарајево. Али и тамо Црногорци направеше Турцима засједу: караван с брашном заплијенише, а Турке побише. Такве је услуге ћесару учинио црногорски народ, а за те услуге није од ћесара тражио за себе никакве награде.

Ја врло кратко написах овај извјештај о нашем црногорском народу, у каквом је досад био стању и какве је услуге царевима хришћанског имена својом вољом учинио, из чега свак може довољно оцијенити вјерност и постојаност овога народа, који за једину част сматра својим оружјем служити хришћанском господару. Б.М.П.М.Ч.З.С.

П. I С. Е. В. П.

10. марта

1754. године,

у Москви

БРОЈ СРПСКИХ АРХИЈЕРЕЈА
поред митрополита црногорског

1. Архиепископ пећки и читаве Србије, Бугарске, Поморја (Приморја), Далмације (Далмације), Босне, обје стране Дунава и цијелог Илирика патријарх
2. Архиепископ босански
3. Архиепископ херцеговачки
4. Архиепископ рашки и новопазарски
5. Архиепископ ужички
6. Митрополит београдски
7. Архиепископ нишевски (нишки)
8. Архиепископ косовски
9. Архиепископ иштиски (штиски)
10. Архиепископ чостандински (ћустендилски)
11. Архиепископ скопски
12. Архиепископ призренски Ових дванаест архиепископа живе сиромашно, као турски поданици, а (нај)више их љуте Грци, као што се десило у прошлом рату, 1737. године. Грк Карац-Јоаникије у Константинопољу (Цариграду) поднесе султану писмену молбу да су Србљи са својим природним (народним) патријархом и архиепископима увијек издајници турског царства, негда Русији, негда ћесару, понекад Млечанима. На ту молбу садашњи султан Мохамет (Мехмед) је дозволио Карац-Јоаникију да буде српски патријарх, који је веома много зланио народу српском, идући са султановим указом по српској земљи, постављајући Грке за архиепископе, мучећи народ и узимајући силом новац. Срећа је његова што далеко заобиђе Црну Гору. Ипак сам на крају побјеже од српског народа у Константинопол, (Цариград) с великим богатством, опљачкавши свете цркве и српски народ, а нарочито опљачка до голих зидова Пећку патријаршију и у њој ништа не остави до светих моштију које тамо почивају. Послије Србљи поставише свог природног (народног) патријарха, као и раније.
13. Архиепископ делматински (далматински), а (Далмација) се налази под млетачком влашћу, која не дозвољава да тамо буде православни архиепископ, него унијат, да би помињао папино име и вјеровоа да Свети Дух потиче и од Оца и од Сина, (који би вјеровоа) у чистилиште, пријесан хљеб, као и са квасцем, (за причешће) посвећеног Христова тијела и (који би хтио) исповиједати се са заклетвом и својеручним потписом.

СРПСКИ АРХИЈЕРЕЈИ У ЋЕСАРСКОЈ ОБЛАСТИ

1. Митрополит карловачко-сремски
2. Архиепископ бачки
3. Архиепископ темишварски
4. Архиепископ карансебешки
5. Архиепископ арадски
6. Архиепископ будимски
7. Архиепископ славонијски (славонски)
8. Архиепископ костанички (костајнички)
9. Архиепископ хрватски и карлошедски (карловачки)

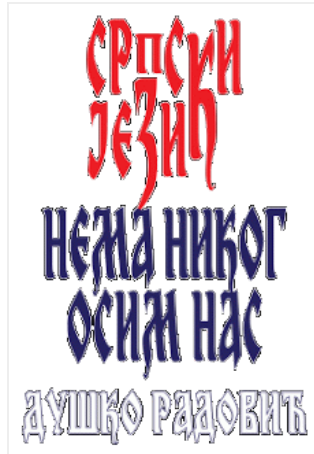
Ових 9 архиепископа су доста богати.

Рагуза (Дубровник) се налази на Адријатском (Јадранском) мору, између Црне Горе и Делмације (Далмације). Он је раније био под влашћу српских царева, последице примише турско поданство и заштиту; они су сви католици. А кад Турци потпуно освојише Босну и Херцеговину, добјежа у Рагузу неколико хришћана грчке вјероисповијести са својом имовином да се овдје сачувају. Али, Рагузијани (Дубровчани) на Ускрс у цркви светог оца Николе изненада нападоше и побише све ове наше хришћане, а имовину им заплијенише, и од тога доба никаквог хришћанину наше вјероисповијести не допуштају да живи међу њима, нити има у њиховој држави наше цркве ни човјека. Ако се деси да ко умре, не дозвољавају га у њиховој земљи сахранити; такви су они посљедњи непријатељи нашега православља. Једино иго (јарам) на себи они носе од Црногораца, који притискују Рагузијане, а посебно зато што Рагузијани потплаћују Турке против Црногораца. Прошле, 1752. године, Рагузијани ухватише једног Црногорца који је с Млечанима дошао у Рагузу ради трговине и предадоше га Турцима у Требињу; Црногорци одмах ухватише веома богатог рагуског (дубровачког) племића и хтједоше му главу одсећи, али он јадник и онога Црногорца и хиљаду златних дуката даде Црногорцима, и себе ослободи. Историја

турске монархије у 4. глави на 30. листу јасно говори да је црногорски народ слободан. Кад је био убијен султан Ибрахим и постављен на престо син му султан Мохамет (Мехмед) Четврти, један чувени бунтовник, по имену Кудкегај, намјерио је да с великом имовином побјегне у неприступачне албанске планине, а становнике тих планина Турци ни досад нијесу могли покорити - то се подразумејева Црна Гора, која се налази у дијелу албанском, пошто су Турци Албанију покорили, а Црна Гора посебно своје име и слободу храброшћу и оружјем брани од непријатеља, како (је) и сами Турци мрско називају Каур Карадаг, то јест Црна Гора.

КРАЈ

са руског превео проф. Радмило Маројевић

Објавио [Robori Budva](#) у 01.55 [Нема коментара:](#)

[Препоручи ово на Google-v](#)

[Почетна](#)

Пријавите се на: [Постови \(Atom\)](#)

АРХИВА ЧЛАНКА

▼ 2012 (5)

▼ фебруар (5)

[Митрополит Василије](#)

[Црна Гора](#)

[Симеону Немањи](#)

[Исмаилу](#)

[Историја о Црној Гори](#)

ОСНОВНИ ПОДАЦИ О МЕНИ

[Robori Budva](#)

[Прикажи мој комплетан профил](#)

Шаблон Simple. Омогућава [Blogger](#).